

[Niels Westerby.]

arbejdsdygtigt, og til, at vore økonomiske problemer kan blive løst.

Det er en stor skuffelse for liberalt centrum at måtte konstatere, at både det boligpolitiske forlig og det økonomiske forlig, som henholdsvis fire og tre gamle partier har truffet, ikke er blevet af en større saglig rækkevidde, end tilfældet er. På boligpolitikens område må det jo slå én som liberal, at et andet liberalt partis, venstres, væsentlige indflydelse på boligforliget har været en gennemførelse af en vurdering af 600.000 lejligheder. 500.000 eller 600.000 lejligheder her i landet skal vurderes. Der skal udarbejdes retningslinjer; 3 vurderingsmænd skal ud at kigge på disse lejligheder. Der skal være mulighed for at gennemføre en anke og for at ændre den enkelte vurdering. Herved vil der blive skabt et administrativt vildnis, et administrationsvælde, som vi sjældent har oplevet mage til ved et enkelt forlig. Det undrer én, at et liberalt parti er kommet til at sætte sit præg på en boliglovgivning igennem gennemførelsen af disse vurderinger.

Det har også slået mig, at de fire gamle partier har kunnet lade hele det private nybyggeris problem ligge uløst.

Det har ligeledes slået mig, at man gennemfører et forlig, der giver en forskellig stilling for det sociale byggeri og det private byggeri. Som liberal må det vel være rigtigt at sige, at alle bør bygge under de samme vilkår, private såvel som sociale, at man ikke bør favorisere den ene gruppe på den anden gruppes bekostning. Forliget vil betyde, at det sociale byggeri vil kunne bygge til huslejer, der ligger 30 pct. under det, som det private byggeri vil komme til at bygge for i den kommende tid. Man kan ikke kalde dette liberalt heller.

Således er der mange betænkelige ting i boligforliget, som jeg vil vende tilbage til.

Jeg vil dog lige nævne, at et sådant problem som grundpriserne og den bygge- modning, der hænger sammen med at bringe grundpriserne ned, overhovedet ikke er blevet løst i dette boligforlig. Enhver ved, at der skal være et større udbud af bygge- modne grunde, for at man kan bringe grund- priserne ned, men i det boligpolitiske forlig er byggemodning nærmest kun blevet nævnt. Nogen egentlig finansiel baggrund for, at

kommunerne kan gennemføre en bygge- modning, er ikke blevet aftalt. Således vil man kunne blive ved. Fremtidsopgaverne inden for byggeriet ligger uløste, og den ungdom, der skal flytte ind, eller som for nylig er flyttet ind i nybyggeriet, vil komme til at sidde med de byrder, som de sidder med, eller som de kunne forvente at komme til at sidde med, ganske uafhængigt af det boligpolitiske forlig, der er blevet truffet.

Jeg er fuldstændig sikker på, at det forlig, der er blevet gennemført mellem de fire gamle partier, kun vil blive kaldt det mellemstore forlig om boligproblemet. For et år siden fik man det lille boligforlig, og det, der er sket i disse dage, er i virkeligheden kun, at man har fået det mellemstore boligforlig. Jeg tror, man må se i øjnene, at skal boligproblemet virkelig løses, så vil vi inden for en overskuelig fremtid være i den situation, at vi skal gå til det rigtige, det store boligforlig, det, der sikrer, at fremtidens byggeri virkelig vil kunne ske. Jeg er også sikker på, at de 400 mill. kr., som afgiftsforhøjelserne går ud på, vil betyde, at vi meget hurtigt igen skal til at beskæftige os med de samfundsøkonomiske problemer.

Jeg vil sige til den høje regering, til venstre og det radikale venstre, at det er meget farligt at gennemføre økonomiske forlig, som ikke batter. Derved kommer man jo netop til at kompromittere det, man har gjort, og dermed giver man — i dette tilfælde — det ærede medlem hr. Poul Møller og hans parti lettere spil til at undergrave mulighederne for at føre økonomisk politik. Hvis man skal bruge de finanspolitiske midler, skal man gøre det så effektivt, at det slår til og befolkningen kan se, at de midler, der er brugt, har ført til gunstige resultater. Dette med at vi hvert kvarte, hvert halve eller hvert år skal gennemføre økonomiske kriseforlig, som ikke slår til, bidrager til at undergrave tilliden til de eneste midler, som i virkeligheden kan bringes i anvendelse, hvis man skal have orden i samfundsøkonomien.

Jeg vil derfor sige til de tre parthavere i forliget, at vor tålmodighed snart er opbrugt, hvad angår de gamle partiers evne til at gennemføre en effektiv økonomisk politik. Vi vil selvfølgelig indrømme, at det, der er sket, er et skridt i den rigtige retning. Naturligvis er afgiftsforhøjelserne, hvor